

været helt ukendt. Denne Udvikling har gjort sig gældende paa næsten alle Omraader og ikke mindst med Hensyn til de Befordringsmidler, der Tid efter anden ere komne til at staa til vor Raadighed, og hvorved vi kunne skaffe os Forbindelse selv med fjerntliggende Landes Befolkning. Denne Udvikling er foregaaet baade paa Søen og Landjorden. Jeg skal dog her indskrænke mig til at beskæftige mig med det, som angaar Befordring paa Landjorden, da det kun er det, dette Lovforslag omhandler. Vil man gaa langt tilbage, ser man, at i over 1,000 Aar have Menneskene forstaaet at benytte Hesten i deres Tjeneste og det i stor Udstrækning baade til Ridebrug og til at præstere den fornødne Trækraft. Hestekraften har saaledes gennem mange Aarhundreder haft en Hovedindflydelse paa Befordringen. Saa komme vi til et Tidspunkt, hvor den menneskelige Opfindsomhed og Tidens Udvikling have ført med sig, at man opfandt Naturkræfter, hvorved Hestekraften fik vældige Konkurrenter. Jeg skal der først nævne Dampkraften, der snart fik den allerstørste Betydning. Den førte med sig, at vi fik Jernbaner, der snart ompændte hele Jordkloden. Dog, det blev ikke blot ved det store Jernbanenet. Der kom ogsaa andet og mere til. Man opfandt saaledes Cyklerne. Det kan vel nok siges, at disse ikke, i alt Fald ikke som Regel, drives ved Hjælp af nogen Naturkraft, men Cyklen har dog taget en saa stærk Udvikling, at den nu er bleven et almindeligt Befordringsmiddel. Der gik saa en Tid, og man fandt andre Naturkræfter, der ogsaa kunde benyttes som Drivkraft. Af dem skal jeg særlig nævne Elektriciteten. Benyttelsen af den til Drivkraft medførte en hel Omvæltning, først da i Sporvejssystemet. Nu har man i alle store Byer Aar for Aar i stadig større Udstrækning gennemgaaet denne Udvikling. Det viser sig altsaa klart, at der er Udvikling i dette Forhold til alle Tider, og saaledes vil det naturligvis vedblive at være.

Nu kommer der et nyt Befordringsmiddel til, nemlig de saakaldte Automobileer eller Motorvogne. Jeg antager, at de ere kendte i ethvert Tilfælde af alle her i Salen. Jeg antager ogsaa, at der er mange, der, naar de møde et saadant Køretøj, der kommer færende hen ad Vejen, synes, at det er et rigtig prægtigt Køretøj. Men jeg antager ogsaa, at der er dem, der synes, at det ikke er saa helt dejligt endda. Naar vi Landmænd f. Eks. møde dem her i Kjøbenhavn, tror

jeg, det sker med en fælles Følelse, nemlig den, at vi ikke ønske at møde et saadant Køretøj, naar vi ere ude paa Landevejene med Heste og Vogn, navnlig ikke, naar der køres med saa stor Hurtighed og Uforsigtighed, som der nu køres med. Motorvognene have udviklet sig til at blive for et vist Publikum et moderne Befordringsmiddel. Det kan gerne være, at de en Gang ville blive almindelige, men der vil vist gaa en rum Tid, inden de blive almindelige for den jævne Befolkning. For en Del Aar tilbage kunde de, der færdedes paa Landevejene, inddeles i 3 Klasser, nemlig dem, der kørte med Heste og Vogn, de ridende og Fødgængerne. Vor Lovgivning har ogsaa altid søgt at varetage disse tre Samfærdselsklassers Interesser, saa at de kunde færdes uden Hinder og nogenlunde trygge. For en Del Aar siden kom der en ny Deltager, nemlig Cyklen. Cykelkørslen paa de offentlige Landeveje er ganske vist ikke farefri, navnlig var Faren ikke lille i Begyndelsen, men eftersom de ere blevne mere og mere almindelige, er Faren bleven mindre, ganske simpelt fordi Hestene ere blevne mere og mere vant til at passere dem, og de allerfleste Heste kunne nu køre om ved Cyklerne, uden at der sker Spor af Skade. Men vi maa huske paa, at Cyklerne saa at sige gaa ganske lydøst. Nu er det Tidspunkt naaet, da der melder sig en ny, altsaa en femte Klasse: Automobileerne.

Jeg er ikke paa dette Omraade saa konservativ, at jeg vilde finde det rigtigt helt ud at forbyde Brugen af dem; thi jeg tror ikke, det vilde være rigtigt at forbyde noget, som muligvis har Fremtiden for sig. Men den Adgang, de skulle have til de offentlige Færdselsveje, maa ske under meget strenge og indskrænkende Betingelser, saa at andre vejfarende kunne færdes i Ro og Sikkerhed. Vi maa være klare over, at den ny Deltager rummer en langt større Fare end nogen af de andre. Faren ligger ikke blot i, at Automobileerne køre hurtigt, men navnlig deri, at Synet af disse Maskiner, der komme prustende og stønnende hen ad Landevejen, indjager de allerfleste Heste stor Skræk. Og hvad det vil sige, at et Par forspændte Heste forskrækkes, er noget, vi Landmænd have Forstand paa og til fulde kende. Det kræver mange Gange en meget stor Aandsnærværelse og en sikker Haand for at kunne afværge, at der sker en stor Ulykke, og ofte kan den ikke afværges. Der maa derfor kræves strenge